

Bill Bryson

1927

În memoria lui Jules Richet

**O VARĂ
CARE A SCHIMBAT LUMEA**

Traducere de Ioana Aneci

POLIRO
2016

Cuprins

Prolog	9
Mai. Puștiul	23
Iunie. Babe	77
Iulie. Președintele	131
August. Anarhiștii	185
Septembrie. Sfîrșitul verii	241
Epilog	289
Bibliografie	307
Note despre surse și lecturi suplimentare	317
Mulțumiri	327
<i>Index</i>	329

În America anilor '20 cineva erau cincă de zeci de ani ce înțineau speciale secrete la 10 seara se adunașeau cum o rea de măr cu gări-cârci și răsuflarea unei lăzii se întorcea și de multă vodă eveniment spartan. Au trebuit să fie mobilizate peste 100 de polițiști ca să mențină ordinea. Niste mărtori însă se ștăceau, care recădeau să petreacă în scari ușoare, să se pozeze vizavi în Hotel Plaza, și au „încheiat niste negozi” incantători, doar, cum a scriis *The New York Times*. A venit și generalul Harry Weber și cu el să-i urmărească și să fure ușor lemnul clod, din nevoie, să-l ducă în fapt unde fusese. În acelă seara dezvăluirea o schindură de trei metri, exprimată de răcori, și-a izbit de adene chiar înțelește că, ea ce privorește a urmat sfârșitul de a se reîntoarce. Incendiul a pierdut importanță în ceea ce privește săptămâna ale căldurii, dar, din urmare, nu s-a extins mai puțin, sugerându-se lipsa unui reală vîrstă.

Prințul și familiu au fost un spectacol bine-vînit pentru doi copii, Clarence Chamberlin și Bert Edwards, care urcau într-un avion de la 9.43 dimineață dintr-o aerodromul Roosevelt din Long Island, în cîine, în incențarea de a doborî recordul peretei enigmă stabilită cu doi ani înaintea de doi aviatori francoi. Pe de o parte, era o călătorie de ocazie specială – America, lungul astfelor călătorii sunt cîteva și în urma celor două săptămâni suferite –, iar pe de altă parte, o confirmare a faptului că cunoașterea ar putea trăi în acel suficient de multă vîrstă pentru a crește și să rămână pe distanțe lungi.

Capitolul 1

Cu zece zile înainte să devină atât de famos, încît se strîngeau oameni buluc în jurul clădirilor în care se afla, iar chelnerii se băteau pentru orice cocean de porumb pe care îl lăsa în farfurie, nu auzise nimeni de Charles Lindbergh. *The New York Times* îl pomenise o dată, în contextul iminentelor zboruri peste Atlantic. și îi scrise numele greșit.

În 1927, știrea care a șocat tot poporul în zilele cînd primăvara făcea loc verii era o crimă sinistră comisă în casa modestă a unei familii din Long Island, care, întîmplător, se afla foarte aproape de aerodromul Roosevelt, unde se adunau acum aviatorii ce aspirau să realizeze un zbor transatlantic. Ziarele, cuprinse de frenzie, l-au numit „Cazul ferestrei-ghilotină”. Povestea era după cum urmează.

În toiul nopții de 20 martie 1927, pe cînd domnul și doamna Albert Snyder dormeau unul lîngă altul, dar în paturi separate, în casa lor de pe 222nd Street, aflată într-un cartier liniștit din Queens Village, unde locuiau familii din clasa de mijloc, doamna Snyder a auzit niște zgomote pe holul de la etaj. Cînd s-a dus să vadă ce era, a dat nas în nas cu o namlă de om – o „matahală”, le-a povestit ea polițiștilor – chiar în fața ușii dormitorului. Vorbea cu accent străin cu alt individ, pe care ea nu îl vedea. Pînă să se dezmeticească doamna Snyder, matahala a pus mâna pe ea și i-a tras o mamă de bătaie soră cu moartea, de a rămas lată, fără simțiri, vreo șase ore. Apoi el și complicele s-au dus lîngă patul domnului Snyder, l-au sugrumat pe bietul om cu o sîrmă de agățat tablouri și i-au zdrobit teasta cu contragreutatea de la o fereastră-ghilotină. Aceasta a stîrnit imaginația publicului și a inspirat numele cazului. Cei doi răufăcători au răscolit apoi sertarele din toată casa și și-au luat tălpășița cu bijuteriile doamnei Snyder, însă au lăsat un indiciu legat de identitatea lor sub forma unui ziar în limba italiană, uitat pe o masă la parter.

A doua zi *The New York Times* era fascinat, dar confuz. Pe prima pagină titra cu litere de-o șchioapă :

UN GRAFICIAN ESTE UCIS ÎN PATUL LUI ;
SOTIA LEGATĂ FEDELEŞ, CASA ÎNTOARSĂ PE DOS ;
POLIȚIA NU ȘTIE CARE AR FI MOTIVUL

Articolul menționa că un doctor pe nume Vincent Juster de la St. Mary Immaculate Hospital o examinase pe doamna Snyder, dar nu-i găsise nici un cucui care să justifice cele șase ore în care a zăcut fără cunoștință. De fapt, nu găsise nici un fel de răni pe corpul ei. Nesigur, a sugerat că leșinul ei prelungit fusese, poate, cauzat de trauma suferită, și nu de o lovitură propriu-zisă.

Totuși, între timp, detectivii ajunseseră să fie mai degrabă bănuitori decît confuzi. În primul rînd, nu au găsit semne că s-ar fi pătruns prin efracție în casa familiei Snyder,

care, oricum, era prea modestă că să constituie ţinta unor hoți de bijuterii capabili de crimă. Detectivilor li se părea curios și faptul că Albert Snyder nu se trezise deloc în timpul atacului violent care avusese loc chiar în fața ușii dormitorului. Niciodată de 9 ani a soților Snyder, Lorraine, aflată în camera de vizavi, nu auzise nimic. Ciudat era și faptul că niște hoți care au pătruns într-o locuință și-ar lua în mod ostentativ o pauză ca să citească un ziar anarchist, l-ar lăsa grijulii pe o masă și abia apoi ar urca la etaj. Iar cel mai straniu lucru era că patul doamnei Snyder – din care se ridicase să vadă ce era cu zgomotul de pe hol – nu era deloc deranjat, ca și cum nici nu dormise în el. Ea nu a fost în stare să explice nimic din toate acestea, invocând ca motiv faptul că fusese lovitură în cap. Iar în vreme ce detectivii se străduiau să descâlcească toate aceste anomalii, unul dintre ei a ridicat într-o doară colțul saltelei de pe patul doamnei Snyder și a scos la iveală bijuteriile pe care ea le declarase furate.

În momentul acela, toți și-au întors capetele spre doamna Snyder. Ea le-a susținut privirile șovăielnic, apoi a clacat și a mărturisit că ea a comis crima – însă a dat vina pe o brută pe nume Judd Gray, amantul ei secret. Doamna Snyder a fost arestată, poliția a început să-l caute pe Judd Gray, iar americanii care obișnuiau să citească zare aveau să fie cuprinși de o frenezie ieșită din comun.

Anii '20 au fost o perioadă minunată pentru lectură – e foarte posibil să fi fost deceniul de vîrf al lecturii în viața americanilor. Curînd cîtitul avea să fie înlocuit de distracțiile pasive oferite de radio, dar deocamdată rămînea pentru majoritatea oamenilor principala metodă de a-și umple timpul liber. În fiecare an, editurile americane tipăreau 110 milioane de cărți, peste zece mii de titluri, dublu față de deceniul anterior. Pentru cei care se simțeau descurajați de această abundență de posibilități literare, tocmai apăruse un fenomen foarte util, cercul de lectură. Book-of-the-Month Club a fost înființat în 1926, fiind urmat peste un an de Literary Guild. Amândouă au avut succes din start. Scriitorii erau venerați cum astăzi nu mai pare a fi posibil. Atunci cînd Sinclair Lewis s-a întors acasă în Minnesota ca să lucreze la romanul său *Elmer Gantry* (publicat în primăvara anului 1927), veneau oameni și de la cîțiva kilometri numai ca să se uite la el.

Era și epoca de glorie a revistelor. Veniturile din publicitate au crescut cu 500% în acest deceniu, cînd și-au făcut intrarea în scenă o mulțime de publicații importante : *The Reader's Digest* în 1922, *Time* în 1923, *The American Mercury* și *The Smart Set* în 1924, *The New Yorker* în 1925. *Time* a fost poate cea mai influentă din start. Fondată de doi foști colegi la Yale, Henry Luce și Briton Hadden, era foarte populară, dar plină de erori. De pildă, scria despre Charles Nungesser că-și „pierduse un braț, un picior și o bărbie” în timpul războiului, ceea ce nu era numai inexact sub toate aspectele, ci de-a dreptul evident, căci se putea vedea zi de zi în fotografiile publicate de zare că Nungesser avea toate membrele intacte, plus o bărbie de toată frumusețea. Toată lumea știa că *Time* avea tendință să repete cu religiozitate anumite cuvinte – *oacheș, sprinten, cu ochi sfredelitori* – și neologisme inventate, precum *cinemaniac* și *cinemactriță*. Îi mai plăcea la nebunie și să folosească expresii bizare, distorsionate – de exemplu, „la țanc” devinea, fără nici ojenă, „spre țanc”. Și mai ales avea o ciudată slăbiciune germanică pentru inversarea topicii firești și înghesuirea cît mai multor substantive, adjective și adverbe într-o propoziție pînă să adauge și un verb – sau, aşa cum spunea Wolcott Gibbs într-un celebru portret al lui Luce publicat în *The New Yorker*, „de la coadă la cap parcă erau scrise propozițiile, de te zăpăceau cu totul”. Deși se dădeau mari că se țin în pas cu moda, Luce și Hadden erau

extrem de conservatori. De pildă, nu ar fi angajat în ruptul capului vreo femeie pe alt post decât de secretară sau asistentă.

Mai presus de toate, anii '20 au fost epoca de aur a ziarelor. În acest deceniu vînzările au crescut cam cu o cincime, atingînd 36 de milioane de exemplare pe zi – sau 1,4 ziare pe familie. Numai în New York City se publicau 12 cotidiene, iar aproape toate celelalte orașe mari aveau măcar vreo două-trei. Mai mult decât atât, în numeroase orașe cititorii puteau afla știrile dintr-un nou tip de publicație, revoluționar, care a schimbat complet aşteptările oamenilor legat de ceea ce ar trebui să fie știrile cotidiene – tabloidul. Tabloidele se axau pe infracțiuni, sport și cancanuri despre celebriți, conferind acestor trei subiecte o importanță de care nu se mai bucuraseră niciodată pînă atunci. Un studiu realizat în 1927 arăta că tabloidele alocau între un sfert și o treime din spațiu articolelor despre infracțiuni, pînă la de zece ori mai mult decât ziarele serioase. Datorită influenței lor uciderea discretă, desigur neglijentă a unui individ ca Albert Snyder a putut deveni o știre națională.

Tabloidul, atât ca format, cât și ca modalitate de despiccare a firului în patru pînă se obținea o știre de senzație, exista în Anglia de un sfert de secol, însă nimeni nu se gîndise să încearcă să publice așa ceva în Statele Unite pînă ce doi membri mai tineri ai familiei care publica *Chicago Tribune*, Robert R. McCormick și vîrul său Joseph Patterson, au văzut ziarul londonez *Daily Mirror* în timpul Primului Război Mondial, cînd erau staționați în Anglia, și s-au hotărît să publice ceva similar și la ei în țară după terminarea războiului. Așa a apărut *Illustrated Daily News*, lansat la New York în iunie 1919, la prețul de doi centi bucata. Conceptul nu a avut succes din prima – la un moment dat tirajul a scăzut la 11 000 de exemplare –, dar treptat *Daily News* și-a cîștigat un public fidel și pe la mijlocul anilor '20 era de departe cel mai bine vîndut ziar din țară, cu un tiraj de un milion de exemplare, mai mult decât dublu față de *The New York Times*.

Inevitabil, un asemenea succes i-a făcut și pe alții să-i calce pe urme. Mai întîi a apărut *New York Daily Mirror*, lansat de William Randolph Hearst în iunie 1924, urmat după trei luni de fascinant de abominabilul *Evening Graphic*. Aceasta era creația lui Bernarr Macfadden, un afacerist excentric, cu o clacie de păr ciufulit, care își începuse viața cât se poate de prozaic la o fermă din Missouri cu vreo 50 de ani înainte, pe vremea cînd îl chema Bernard MacFadden. Macfadden, cum își spunea acum, era un om cu convingeri puternice și neobișnuite. Nu suferea doctorii, avocații sau hainele. Era extrem de devotat body buildingului, alimentației vegetariene, drepturilor navetăștilor la un serviciu feroviar decent – și îi cam plăcea să se dezbrace. El și soția lui îi lăsau adesea cu gura cășcată pe vecinii lor din Englewood, New Jersey – printre care se număra și Dwight Morrow, un personaj destul de important în povestea noastră, după cum vom vedea –, făcînd exerciții fizice în pielea goală pe gazon. Macfadden era atât de devotat unui stil de viață sănătos, încît, atunci cînd una dintre fiicele sale a murit din cauza unei afecțiuni cardiace, el a afirmat: „Mai bine că a murit. M-ar fi făcut de rușine”. Pe la 80 și ceva de ani îl vedea la plimbare prin Manhattan, cărînd în spate o geantă plină cu vreo 20 de kilograme de nisip, ca să se mențină în formă. A murit la vîrstă de 87 de ani.

Ca om de afaceri, se pare că și-a ghidat viața după motto-ul: cînd vine vorba de a vinde ceva publicului, nici o idee nu e prea proastă. A strîns avere din trei surse. În primul rînd, a inventat o pseudoștiință numită fizicultopatie, care presupunea respectarea cu strictețe a principiilor vegetarianismului și a întăririi forței fizice prin body building, cu experimentarea nudismului pentru cei mai curajoși. Mișcarea a dat naștere unei serii de

centre de sănătate și de publicații aferente, care au avut mare succes. În 1919, pornind de la acestea din urmă, Macfadden a născocit ceva și mai și: revista cu povești adevărate. *True Story*, nava-amiral a afacerilor sale în acest domeniu, se vindea curînd într-un tiraj de 2,2 milioane de exemplare pe lună. Toate poveștile publicate în *True Story* erau sincere și picante, cu „un iz frivol de excitație sexuală”, după cum spunea un observator încîntat. Mîndru nevoie mare, Macfadden se lăuda că nici măcar un cuvințel din *True Story* nu era născocit. Această afirmație i-a adus oarece neplăceri pe plan financiar atunci cînd o poveste publicată în 1927 sub titlul „Sărutul revelator”, care se petreceea în Scranton, Pennsylvania, s-a întîmplat, din nefericire, să includă numele a opt cetăteni respectabili ai acestui frumos oraș. Aceștia l-au dat în judecată, iar Macfadden a fost silit să recunoască faptul că poveștile din *True Stories* nu erau deloc adevărate – și nici nu fuseseră vreodată.

Cînd au ajuns la modă tabloidele, Macfadden a lansat *Graphic*. Trăsătura sa distinctivă era că nu avea absolut nici o legătură cu adevărul și – adesea – nici măcar cu vreo realitate verosimilă. Publica interviuri imaginare cu oameni cu care nu avusese contact niciodată și articole semnate de personaje care în mod sigur nu ar fi avut cum să le scrie. În 1926, cînd a murit Rudolph Valentino, a publicat o serie de articole semnate de el de dincolo de mormînt. *Graphic* a devenit faimos pentru o formă de ilustrare, invenție proprie, pe care o numea „compozografie” și în care fețele unor personaje importante erau lipite pe corpurile unor manechine aranjate în anumite poziții și în anumite decoruri menite să creeze scene izbitoare. Cea mai celebră dintre aceste creații vizuale a apărut tot în 1927, în timpul procedurii de anulare a căsătoriei lui Edward W. „Daddy” Browning cu tînăra și uluitor de ușuratica lui soție, alintată de toți Peaches, cînd *Graphic* a publicat o fotografie care o înfățișa (fără să încerce să convingă pe cineva că poza ar fi reală) pe Peaches goală în boxa martorilor. În ziua aceea *Graphic* a vîndut cu 250 000 de exemplare mai mult decît de obicei. *The New Yorker* a declarat că *Graphic* era „o pecingine grotescă”, dar era o pecingine cu un succes fenomenal. În 1927, se apropia de un tiraj de 600 000 de exemplare.

Pentru ziarele convenționale, aceste cifre erau o problemă serioasă și îngrijorătoare. Reacția majoritatii a fost să se tabloidizeze și ele în mod vădit, măcar în spirit, dacă nu și ca prezentare. Chiar și *The New York Times*, deși se încăpățina în continuare să rămînă sobru și cenușiu, a găsit spațiu pentru o mulțime de articole picante în acest deceniu, scrise într-un stil adesea la fel de febril. Așa că acum, cînd a apărut o crimă precum cea care l-a avut ca victimă pe Albert Snyder, toate ziarele au acoperit subiectul cu frenzie.

Nu mai conta că făptușii dăduseră dovadă de o ineptie uluitoare – în aşa măsură, încît scriitorul și jurnalistul Damon Runyon l-a botezat „Cazul tîmpitilor” – și că nu erau nici cine știe ce frumuseți, nici nu aveau prea multă imaginație. Ajungea că acest caz implica dorințe carnale, infidelitate, o femeie fără inimă și o contragreutate de la fereastra-ghilotină. Asta vindea ziarele. Despre cazul Snyder-Gray s-a scris mai mult decît despre orice altă crimă din acea perioadă, nefiind întrecut în cele din urmă decît de procesul lui Bruno Hauptmann pentru răpirea copilului lui Charles Lindbergh în 1935. Dar, în ceea ce privește efectul asupra culturii pop, nici măcar această răpire nu l-a eclipsat.

Procesele din America anilor '20 erau adesea uluitor de expeditive. Gray și Snyder au fost trimiși în judecată și puși sub acuzare de un mare juriu la nici o lună de la arestarea lor. În tribunalul din Queens, o clădire de o măreteie clasică din Long Island City, era o atmosferă de carnaval. 130 de zile din toată țara și chiar și din Norvegia au trimis reporteri la fața locului. Western Union a instalat cea mai mare centrală telefonică pe care o construise vreodată – mai mare decît cele folosite pentru convențiile de nominalizare a

candidatului la președinție sau pentru campionatul anual de baseball. Înălță tribunal s-au instalat bufete ambulante de-a lungul bordurii și la vînzătorii de suvenire găseai ace de cravată în formă de contragreutate pentru fereastra-ghilotină, la zece cenți bucata. În fiecare zi se adunau o grămadă de oameni, sperînd să mai prindă un loc în sala de judecată. Cei care nu reușeau să păre că se mulțumesc să stea afară, în picioare, și să se uite către clădirea tribunalului, știind că înăuntru se decid lucruri importante, deși ei nu vedea și nu auzeau nimic. Treceau pe acolo și bogătași și vedete mondene, printre care marchiza de Queensberry și soția unui judecător de la Curtea Supremă. În fiecare zi, norocoșilor care prindea locuri pe scaune li se permitea la sfîrșit să vină mai aproape, ca să vadă cu ochii lor venerabile probe ale acestui caz – contragreutatea, sîrma și sticla de cloroform folosite pentru a comite neleguiuirea. *News* și *Mirror* publicau zilnic chiar și cîte opt articole despre proces. Dacă în ziua respectivă ieșeau la iveală informații senzaționale – de pildă, că în noaptea crimei Ruth Snyder îl întîmpinase pe Judd Gray într-un chimonou roșu ca singele –, erau trimise în grabă la tipar ediții speciale, de parcă tocmai se declarase război. Pentru cei care își pierdeau răbdarea să citească sau care erau prea copleșiți ca să se concentreze asupra cuvintelor, *Mirror* a publicat 160 de fotografii, scheme și alte ilustrații în cele trei săptămâni cît a durat procesul, iar *Daily News* aproape 200. Pentru scurt timp, printre avocații lui Gray s-a numărat și un anume Edward Reilly, care mai tîrziu avea să cîștige notorietate apărîndu-l pe Bruno Hauptmann în procesul intentat acestuia pentru răpirea copilului lui Lindbergh, însă Reilly, un bătrîn incurabil, a fost concediat ori și-a dat demisia la scurt timp după ce a început procesul.

Timp de trei săptămâni, jurații, reporterii și publicul au ascultat zi de zi, fascinați, descrierea tragică a căderii mortale a lui Snyder. Povestea începuse cu zece ani înainte, cînd Snyder, singuraticul grafician cu început de chelie de la revista *Motor Boating*, se înamorase de o secretară voioasă și cam prostușă pe nume Ruth Brown. Era cu 13 ani mai tîrnă și nu îi plăcea de el în mod deosebit, dar, după ce au ieșit de vreo trei-patru ori împreună, cînd el i-a oferit un inel de logodnă cu o piatră cît nuca, fata a cedat. „Pur și simplu nu am putut renunța la inelul său”, i-a explicat ea neajutorată unei prietene.

La patru luni după ce s-au cunoscut, erau deja căsătoriți și locuiau împreună în casa lui din Queens Village. Fericirea lor conjugală a durat puțin chiar și în comparație cu cele mai dezastruoase căsnicii. Snyder tînjea după o viață domestică tihnită. Ruth – căreia apropiații îi spuneau Tommy – voia lumini strălucitoare și veselie. Și-a ieșit din fire cînd el a refuzat să dea jos de pe perete fotografiile unei foste iubite. Niciodată nu a trecut două zile de la nuntă cînd i-a spus că nici măcar nu îi plăcea de el. Și uite-asa au început cei zece ani de căsnicie lipsită de dragoste.

Ruth a început să iasă în oraș singură. În 1925, într-o cafenea din Manhattan, l-a cunoscut pe Judd Gray, un comis-voiajor care lucra pentru firma de corsete Bien Jolie, și au devenit amanții. Gray nu prea era genul personajului negativ. Avea niște ochelari care îl faceau să semene cu o bufniță, cîntărea doar 55 de kilograme și îi spunea lui Ruth „Mami”. Cînd nu se destrăbăla cu o femeie măritată, predă la școala de duminică și cîntă în corul bisericii, strîngea fonduri pentru Crucea Roșie și avea o căsnicie fericită, plus o fiică de zece ani.

Tot mai nesatisfăcută de căsnicia ei, Ruth și-a convins soțiorul, care nu bănuia nimic, să-și facă o asigurare de viață cu o primă de aproape 100 000 de dolari pentru cazul în care ar fi avut parte de o moarte violentă, după care femeia s-a încăpăținat să facă tot posibilul ca să se întîmple exact asta. I-a pus otravă în whisky-ul de seară și l-a amestecat cu mousse-ul de prune (amănunt întors pe toate părțile de reporteri). Cînd a văzut că asta

nu îi vine de hac, a mai adăugat și niște somnifere pisate, i-a dat niște pastile de clorură de mercur sub pretextul că aveau să-i facă bine și a încercat chiar și să-l gazeze, însă candidul domn Snyder s-a dovedit a fi îndărătnic de indestructibil. Disperată, Ruth a apelat la Judd Gray. Împreună au pus la cale – după părerea lor – crima perfectă. Gray a luat un tren pînă la Syracuse și s-a cazat la hotelul Onondaga, asigurîndu-se că este văzut de mai multe persoane, apoi a plecat pe furiș, întorcîndu-se în oraș. A aranjat cu un prieten ca, în timp ce el era plecat, acesta să se ducă în camera lui de hotel, să răvăšească patul și să dea impresia că stătuse cineva acolo. I-a lăsat acestui amic și niște scrisori pe care el să le pună la poșta după plecarea lui. Avînd astfel un alibi solid, Gray s-a dus în Queens Village și, în toiul nopții, s-a înființat la ușa familiei Snyder. Ruth, care îl aștepta în bucătărie, îmbrăcată cu chimonoul stacojiu care avea să devină curînd celebru, l-a primit în casă. Planul era ca Gray să se strecoare în dormitorul conjugal și să-i zdrobească țeasta lui Snyder cu o contragreutate de la fereastra-ghilotină pe care Ruth o lăsase pe comodă special pentru asta. Însă lucrurile nu prea au mers conform planului. Gray l-a lovit prima dată timid, aşa, de probă, reușind doar să-și trezească victimă. Dînd cu ochii, zăpăcit, de omulețul necunoscut aplecat deasupra lui care îl lovea cu nu știu ce obiect contondent, lui Snyder i-a sărit imediat somnul și, tipînd de durere, l-a înșfăcat pe Gray de cravată, sugruminîndu-l.

„Mami, Mami, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!”, se chinuia Gray să strige cu voce răgușită.

Ruth Snyder a înhățat contragreutatea din mîna amantului ei care se zbătea și și-a izbit cu sete soțul în țeastă, amețindu-l. Apoi ea și Gray i-au pus la nas cloroform și l-au stran-gulat cu sîrma de agățat tablouri, pe care tot ea o pregătise. După aceea au răvășit sertarele și dulapurile din toată casa, ca să „aranjeze” locul în aşa fel încît să pară că era vorba despre un jaf. Aparent, nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin cap să lase impresia că Ruth dormise în patul ei. Gray i-a legat – nu foarte strîns – gleznele și mîinile lui Ruth și a așezat-o confortabil pe podea. Iar cea mai isteață chestie – după părerea lui – a fost să lase ziarul italian pe o masă de la parter, pentru ca poliția să tragă concluzia că intrușii erau niște străini subversivi, ceva gen Sacco și Vanzetti, notorii anarhiști care își așteptau atunci execuția în Massachusetts. După ce totul a fost pus la punct, Gray a sărutat-o pe Ruth, apoi a luat un taxi pînă în oraș și s-a întors cu trenul la Syracuse.

Gray era convins că, și în eventualitatea în care ar fi ajuns să fie suspectat, poliția nu ar fi avut cum să dovedească nimic, pentru că alibiul său îl plasa la 500 de kilometri depărtare, în Syracuse. Din păcate, și-a amintit de el un taximetrist din Long Island căruia îi lăsase un bacșis de cinci centi la o cursă de 3,50 dolari – chiar și la valoarea din anii '20 cinci centi cam erau semn de cărpănoșenie – și care acum abia aștepta să depună mărturie împotriva lui. Gray a fost găsit la hotelul Onondaga, unde s-a prefăcut uimitor că era suspectat de poliție. „Păi, de ce, că doar nu am primit nici o amendă pentru că am depășit viteza?”, a zis el, declarînd cu aplomb că poate demonstra că a stat în hotel tot weekendul. Din nefericire, ca să nu spun în mod surprinzător, aruncase în coșul de gunoi biletul de tren. Cînd un polițist l-a scos de acolo și l-a luat pe Gray la întrebări, acesta a mărturisit imediat totul. Aflînd că doamna Snyder îl învinovătea pe el pentru tot, a insistat cu ardoare că de fapt ea pușese totul la cale și îl săntajase că, dacă nu cooperează, îi spune iubitoarei lui neveste că a înșelat-o. Clar, el și doamna Snyder rupseseră prietenia.

Interesul față de acest proces era atît de mare, încît nu a fost omis nici un aspect al cazului, oricît de nesemnificativ ar fi fost. Cititorii au aflat că în fiecare seară, cînd